ab annotatore in margine adscriptum indeque in textum illatum est. Ego magis in eam partem inclino ut δι' Ἀργείους genuinum esse putem, quoniam et melius hoc loco legitur et brevius dictum est, ut magis credibile sit aliquem haec illis quam illa his interpretatum esse.

Ibid. *καὶ τελευτῶντες — εἰς τοὺς ἀσεβεῖς τριάκοντα ἐνεπέσομεν, οὐκ εἰρήνην ποιησάμενοι ἀλλ' ἐκ προςταγμάτων ἠναγκασμένοι.* In his desidero verbum *ἄγειν*, quum *εἰρήνην ἠναγκασμένοι*, ut nemo non videt, solum per se sensu cassum sit et rescribo *ἐκ προςτάγματος*: pluralis enim in hac locutione in usu non est. Itaque corrigendum: *οὐκ εἰρήνην ποιησάμενοι ἀλλ' ἄγειν ἐκ προςτάγματος ἠναγκασμένοι.*

§ 179. *κἀμοὶ μὲν οἱ συνδεησόμενοι πάρεισιν ὑμῶν πατὴρ μὲν — ἀδελφοὶ δὲ κτέ.* In his articulus ante *συνδεησόμενοι* expungendus est. Participium quod iungendum cum *πάρεισιν*, significat quo consilio parentes Aeschinis in iudicio adsint et quid facturi sint: *πάρεισιν ἐμοὶ συνδεησόμενοι ὑμῶν.* Etiam particula *μέν* post *κἀμοί* mihi suspecta est, quum nullum legatur in sequentibus *δέ*, quod ei opponatur.

(*Continuabitur*).

AD PHOTII LEXICON.

Photius, *ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης Κωνςαντίνου πόλεως*, aetatis suae, ut aiunt, homo eruditissimus et litteratissimus composuit *Λέξεων συναγωγήν*, quam illorum temporum more ex aliorum libris satis impudenter descripsit, messem ab aliis olim collectam facili labore in suum horreum comportans. Servavit ab interitu eximias Antiquitatis reliquias, quibus gratissimi fruimur, sed incredibile dictu est quantum sit in eruditissimo Patriarcha inscitiae et *ἀκρισίας*. Quem quis optime Graece scire putaverit, eum saepissime videbit implicantem sese in tam ridiculos et iam ineptos errores, ut ne futilissi-

mum quidem γραμματιστὴν tam turpiter se dare in huiusmodi argumento et tam iocolariter hallucinari potuisse existimes. Dedi subinde nonnulla huius rei exempla, nunc plura sub unum conspectum ponam, ne Photio sine teste loquenti quidquam temere credas. Dabo operam ne scribarum errores, quorum in unico Codice ingens copia est, ipsi Patriarchae imputem. Afferam eos tantum locos, ubi scripturae vitia ex ipsa serie (nam glossae diligenter κατὰ στοιχεῖον divisae sunt) certa et manifesta apparent, cuiusmodi est:

Λέμμα.
Λέμφας: πέπωκας.
Λέμφοι.

ubi λέμφας dormitans elicuit ex ΛΕΛΑΦΑΣ turpissimo, ut vides, errore et paene incredibili. Paulo ante dederat: Λελάφασιν οἷον πεπώκασιν et ne sic quidem quidquam homini suboluit. Paulo ante legitur Λέκρανα: οἱ ἀγκῶνες. Capite truncata glossa est: ὀλέκρανα debebat dicere. Saepius ridiculum in modum prima pars glossae periit ut reliqua intelligi non possint, ut in Τίς ἐν Κύδωνος: ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους. Imo vero: Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. Similiter in v. Ταῦτα πράσσων φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν. Κρατῖνος Ὥραις. Cratinus iocose dixerat:

τί ταῦτα πράττω; Ἔφασκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν.

sic et τιγόνιον: ἐπὶ νηπίου τίθεται male scribitur pro τιτιγόνιον. Mirifice litteras figurae non multum dissimilis confundit et perturbat. Bona fide credidit ἤεμεν significare *sciebamus*, ᾔδειμεν, et de vera lectione ἤσμεν ne cogitavit quidem. Idem homo tamen ex alia quadam λέξει descripsit ἦσμεν: ἠπιστάμεθα, et ἦσαν: ἠπίσταντο, nam sic scribendum, non ἐπιστάμεθα et ἐπίσταντο. Καντήρια, si Photio credis, est καταβατήρια. Nempe κατιτήρια ΚΑΤΙΤΗΡΙΑ alias res agens sic descripsit. Θάρνυσθαι ei est συγγίνεσθαι, sat notum est θόρνυσθαι et θορός pro σπερμαίνειν et σπέρμα. Καθάπτω: καθιερώσω, inquit. Noli credere. καθαγιῶ verum est. Συγγαληττός: δῆμος Κεκροπίδος, inquit. Novus et inauditus is δῆμος est, Συπαλήττός omnibus praeter Photium satis notus. Haec omnia, et quae deinde afferam, κατὰ στοιχεῖον scripta sunt. Continuo sequitur: Συγγραφῆς: ἄνδρες ᾑροῦντο ἵνα συγγρά-

ψωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν τετρακοσίων ἀρχῆς, in quibus I et male insertum est et statim oscitanter omissum. Emenda: Συγγραφῆς et ᾑροῦντο ι (δέκα) ἵνα κτέ. Inter Προήκατο et Προηρόσια legitur: Προημώμενον: τὸν περὶ γάμου ἐντυγχάνοντα καὶ μνηστευόμενον. Num tu eum προημώμενον dici putas? Scilicet ΠΡΟΜΝΩΜΕΝΟΝ male legit, fortasse in glossa Platonis ex Menexeno p. 239. A. ἐπαινοῦντά τε καὶ προμνώμενον τοῖς ἄλλοις. Inter Τολμητίας et Τολυπεύειν conspiciuntur Τολόται οἱ δημόσιοι ὑπηρέται, pro τοξόται, nec minus negligenter Τάλεσιν: ἀναλώμασιν est scriptum pro τέλεσιν. Idem homo Τέλος — τὸ δαπάνημα et Τελεσθῆναι τὸ ἀναλωθῆναι dederat. Emenda obiter fragmentum Euripidis in Schol. Venet. ad Iliad. K. 56. τέλος — τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυείδῳ·

μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκβαλὴ τέλος.

facile enim senties veram lectionem hanc esse:

μάτην γὰρ οἴκων σῶν τόδ' ἐκβαλὴ τέλος.

Ὑπερθρον Photio est ὁ οὐρανός. Mira res est: sed causam reddit: ὑπὸ γὰρ τὸν αἰθέρα ὑπάρχει. Ergo ὕπαιθρον dare debuerat. Πλῆγμα, βῆμα, inquit. Minime gentium, sed πλίγμα ex πλίσσομαι, unde ἀμφιπλίξ, περιπλίγδην et alia. Προσπήξομαι: προσκυνήσω, inquit. Cave credas: προσπτύξομαι verum est. Sunt qui credant τριοβολιμαῖος esse Graecum. Auctor est Photius, sed fallit. Graecum est τριωβολιαῖος. Interpretatio τριῶν ὀβολῶν εὔωνος aut mutilata est aut vitiosa: requiritur enim aut τριῶν ὀβολῶν ἄξιος, εὔωνος, aut τριῶν ὀβολῶν ὤνιος. Aliud agens ex ὑποβολιμαῖος et sim. μ inseruit, et ω pro ο requiri non meminit, in qua re quamquam omnibus nota impegit iterum v. Ὑπόβολον, quod inter Ὑποβολιμαῖοι et Ὑποβρύχιον interpositum est. Non solum ipse fallit sed testem quem adducit corrumpit Pherecratem:

οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν
τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπόβολον;

Metri πειθανάγκη analogiae fert opem ὑπώβολον requirenti. Usus demonstrat Πουλυτίωνος esse corrigendum. Γ ei I esse visum est in Τεικτούς: χρηστούς, ubi τεγκτούς verum est, qui τοῖς ἀτέγκτοις opponuntur. Alibi I et C confudit μεταστῆσαι scribens pro μεταιτῆσαι, et Κῶσος pro Κῷος (ΚΩΙΟΣ). Toto li-

bro passim I et EI et H negligentissime permutantur inter se, et AI — E, et Υ — OI, et O — Ω, et quidquid aliquam habebat soni affinitatem. Quasi perinde esset utrum H an EI scriberetur dedit: Ἡματα: ἡμέρας ἢ ἱμάτια (ἥματα an εἵματα). Itaque Φθεῖναι illi est προλαβεῖν, Graecis φθῆναι: item Φθείσεται: καταλήψεται pro φθήσεται, sed post pauca φθείσονται est διαφθαρήσονται. Nempe Homericum hoc est Iliad. Λ. 821.

ἢ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες.

Periit contra forma Homerica in Μέσεγγυς: μεταξύ, nam genuinum est Μεσσηγύς, ut vides. Μυροκλῆς inauditum nomen est, Μοιροκλῆς Atheniensium Demagogus est notissimus; sic et Πτυόδωρος quis fuerit novit nemo, nobilis est Megarensis Πτοιόδωρος. Contrario errore inter Ποιήσειας et Ποῖ inseruit Ποίθιοι: τέσσαρες ἄνδρες αἱρετοὶ παρὰ Λάκωσιν δύο καθ' ἕκαςον βασιλέα σύσσιτοι. Omnibus notum ex Herodoto VI. 57. et Xenophonte Rep. Laced. XV. 5. ὅτι Πύθιοι καλοῦνται, εἰσὶ γὰρ θεοπρόποι εἰς Δελφούς. Subridebis ad mentionem Μωρῶν. *Stultorum* mentionem fieri putas. Minime, συντάγματά τινα Λακωνικὰ οὕτω καλεῖται. Quin tu igitur Μορῶν scripsisti? Πύτυλος Graecum esse narrat, non est, sed πίτυλος. ΦΝΕΙ erat scriptum (φνεί), ille sibi visus est φλιει videre. Παρείετο dedit (pro παρίετο): παρῃτεῖτο et Παρείεμαι: παραιτοῦμαι. Solet sic scribi I productum, sed idem Παρείσεται: παραιτήσεται recepit, pessime pro παρήσεται. Alio loco Μιλισσόμενος: πραΰνων scribit, et Μίλιχον: πρᾷον pro μειλισσόμενος et μείλιχον. Pro Γ oscitanter Τ dedit in Νωταλεύματα, et I pro H in Μελιτίδης, et E pro AI in Κνεόμενον: καταπονούμενον, et H pro I in Κήνυγμα, et Γ pro Τ in Σηγάνιοι πυροί, et O pro Ω in Κυνοπίς: ἀναιδής. Eiusdem et etiam peioris socordiae est quod dedit Οἰκεῖλαι: ἐκβληθῆναι pro ὀκεῖλαι, Μαντινοσύνων pro μαντοσυνάων, Μεθαρμοζόμενος: μετερχόμενος pro μεθορμιζόμενος, Μαστρυλεῖον pro ματρυλεῖον, Μναρόν: μαλακόν pro μνιαρόν, Κεχήληνται: καταπεπραΰνται ubi κεκήληνται verum est. Κυρίσαι, Photio solo teste, est φιλῆσαι, at tu κύσαι repone. Συγκεκορδυλημένα habet pro ἐγκεκορδυλημένα et Ταονθαρύζειν pro τανθαρύζειν et alia complura manifestis mendis inquinata. Huic homini credemus

quidquam? Ubi monstra et portenta loquitur eius testimonium audietur? Quam bene Graece sciat vel ex hoc uno aestimes. Interpretatur qui sint *τόκοι ἔφεκτοι*. Esse alios *τόκους ἐπιτρίτους*, *ἐπιπέμπτους*, *ἐπογδόους* ne cogitavit quidem. Repetit *ἔφεκτος* a verbo *ἐπέχειν*, ut sint *τόκοι οἷον ἐπεχόμενοι — μὴ μέντοι προϊόντες*. Hoc demum est sapere! Descripsit haec ex alio nihilo saniore et ridiculi erroris ne minima quidem eum tangit suspicio. Quomodo, quaeso, Graecus homo dare potuit: *Ὀμείρονται*: *ἐπιθυμοῦσι* pro *ἱμείρονται*? aut *Πέλαθρα*: *πλέθρα* pro *πέλεθρα*? Huiccine credemus *Τενθεύς* apud Hecataeum nomen esse illius, qui a caeteris omnibus *Πενθεύς* dicatur? Eadem opera credas *λέμφας* esse Graecum pro *πέπωκας*. *Πλατιάζειν*, Photio auctore, est *ἀλαζονεύεσθαι*. Equidem istiusmodi testem flocci non facio et suspicor ΙΤΑΛΙΑΖΕΙΝ *Ἰταλιάζειν* ab illo male lectum esse. Hesychius: *Ἰταλιάζειν*: *ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβειν δεδεμένον*. tum *Ἰταλιώτης*:

Οὐδ' Ἰταλιώτης οὐδ' ἀλαζὼν οὐδαμῶς.

Scitus incerti Comici senarius multo melius quid sit *Ἰταλιάζειν* demonstrat quam malesana Hesychii eruditio. Nihil aliud est quam *ἀλαζονεύεσθαι* propter Pythagoreorum fastum et arrogantiam ita iocose dictum. Parco nunc quidem pluribus et indicabo errores quosdam, quibus scribae reliquias antiquarum *λέξεων* a Photio descriptas commacularunt. In v. *Τὰ Σαμίων ὑποπτεύεις* legitur: *τοὺς δὲ ἔστιξαν τῇ καλουμένῃ Σαμιῇ, ἥ ἐστιν εἶδος πάθους Σαμιακοῦ*, tu corrige: *τῇ καλουμένῃ Σαμαίνῃ, ἥ ἐστιν εἶδος πλοίου Σαμιακοῦ*. Stultissimi mortalium ΠΛΟΙΟΤΣΑΜΙΑΚΟΤ in *πάθους Σαμιακοῦ* deformarunt, quemadmodum in v. *Ταχυβάμονας ὅρκους* pro *βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ἔρωτι γινομένους νοεῖν* alias res agentes dederunt *τοὺς ἐν ἑτέρῳ τινὶ γινομένους*. Foedus barbarismus in vicinia conspicitur *Τέθνασο*: *προστακτικόν*, imo vero *Τέθναθι*. Mireris talia Graecos iam tum oportuisse doceri, sed mira iam tum (multis annis priusquam antiquissimi quibus hodie utimur Codices scriberentur) erat antiqui sermonis ignorantia et in vulgatissimis impingebant. Si Photius unus omnium longe eruditissimus pro *ᾖσμεν* *noveramus* nil mali suspicans *ᾔεμεν*: *ᾔδειμεν* in suam farraginem recipere potuit, quid tu caeteros committere potuisse putes? *Τελμισεῖς οἰκοῦσιν ἐν Καρίᾳ κατέχοντες ἐξή-*

κοντα ςάδια 'Αλικαρνασσοῦ. Quis intelligit quid dicat, sed *ἀπέχοντες* scribendum intelliges. Quantum ubique cerno monstrorum! Τέμνειν illi est *πείθειν*, *τιμᾶν*, *ἡγεῖσθαι*, et Τέμνουσι φάρμακον (mirabile dictu) *τιμῶσιν*, *ἡγοῦνται* significare narratur. Eodem die credam *τέλος*, ut in vicinia legitur, esse *ἀρχήν*. Verum istis nemo poterit umquam *φάρμακον τέμνειν*. Nata sunt ex turpissimis erroribus et cum contemtu sunt abiicienda. Facilius emendabitur Τήβεννα: *ἱμάτιον ἢ χλαμὺς ὃ φοροῦσιν τύραννοι*. Facessant *tyranni* et redeant *οἱ* 'Ρωμαῖοι, quorum *toga* *τήβεννος* a Graecis dicitur. Caeterum (quod cum magistri pace dictum sit) *toga* neque *ἱμάτιον* est neque *χλαμύς*. Θηθαλλαδοῦς dicitur esse *ὁ ὑπὸ τιτθῇ τεθραμμένος* pro *ὑπὸ τήθῃ*. Proverbium est non, ut editur, Τὴν ἐμὴν κάμνειν νόσον sed *κάμνεις*, sumtum ex aliquo poëta Comico ut pleraque omnia istiusmodi. Inepte admodum multa aut coniungenda distracta sunt, aut disiungenda in unum contracta. Τοκάδα: Εὔβουλος *τὸ κηρύκειον ἢ τὴν μάχαιραν· λεγόμενόν τι*. Hoc vero est *κλώθειν τὰ ἀσύγκλωςα* pro:

Τοκάδα: Εὔβουλος.

Τὸ κηρύκειον ἢ τὴν μάχαιραν: *λεγόμενόν τι*.

Lepidum est quod post pauca comparet: Τοκήων: *γονέων ἢ τέκνων*. Si *τέλος* significare poterit *ἀρχή*, et *τοκεῖς τέκνα* difficilius multo erit quam nunc est Graece intelligere. Τυπτήσεις: *οὕτω λέγουσι τὸ μέλλον*. 'Αριςοφάνης. Respicit versiculum in Pluto:

οὐ γάρ με τυπτήσεις ςέφανον ἔχοντά γε.

sed Attici omnes summa constantia ita loquebantur, ut satis docui in Variis Lectionibus. Iterum expellendi tyranni sunt v. Τυραννικὰ σανδάλια: *πολυτελῆ*. In Codice est *τυρηνικά*, tu Τυρρηνικά repone. Etiam alibi apud Photium *ὑπὸ* Τυρρηνῶν in *ὑπὸ τυράννων* abiit in v. Πελαργικόν, ubi legendum: *τὸ ὑπὸ τῶν* Τυρρηνῶν *κατασκευασθὲν τῆς ἀκροπόλεως τεῖχος*, pro *ὑπὸ τῶν τυράννων*. In v. Τυφλότερος λεβηρίδος dicitur *λεβηρὶς τάττεσθαι ἐπὶ πάντων τῶν τὸ γῆρας ἀπολειπομένων*. Ineptum est *ἀπολείπομαι τὸ γῆρας*: exime unam litterulam et habebis verum *ἀπολεπομένων*.

Plura alio tempore in medium proferam.

C. G. C.